

Mária – A remény megpróbáltatik

Az a megtiszteltetés, hogy a Messiás
 Ádesanyja lehetett, nem tudta őt felkászár-teni a fájdalomra, amit fiának elvesztése
 jelentett

Csak egy fiatal nő volt a sok kázzal - jelentéktelen szemely egy
 kázzalnságos faluból. A Szent-rás fanfirok hangja nélkülöz mutatja be Máriát, és
 csupán csak annyit említ meg rá, hogy hamarosan Ásszehzások egy József nevű
 Áccsal. Persze nem is volt oka arra, hogy sokkal fnyesebb jívőben
 reménykedjen. A Iért folytatott mindennapi kázzal a kietlen hegyvidéken
 fekvő Názáretben Álland munkát adott neki: vizet hordott, gabonát természet,
 Átelt kászár-tett, szőtt és font.

Mégis, amint

ott állt a zsinagában minden szombaton, Mária olyan szavakat hallott, amelyek
 végigkésár-ot őt az egész hátt folyamán. A Tárvány kázzalból való felolvasások
 felidőzték, hogyan szabad-totta meg Isten az ő népét, a práfák irataiból való
 Ázenetek pedig a jívőbeni megváltás és Á-tálet jász hárrával Árvendezették meg
 lelkét. Egyesek azzal is Árveltek, hogy ez a szabad-tás nagyon hamar elérkezik
 a Messiás (Felkent) szemelyében, akit Isten kázzal. Lehetséges, hogy ő is tanója
 leszek mindennek egy napon - elmékedett Mária.

Mindennek

ellenre, amikor egy angyal jelent meg hirtelen az Ágból, és hihetetlen
 tartalmó Ázenetet hozott számára, ez Mária teljesen kászár-letlenül Árte. Amikor
 az angyal Ánnepélyesen kijelentette, hogy Isten kegybe fogadta őt, Mária első
 reakciója a teljes megdöbbens volt. Kázzal szavai pedig teljesen
 Ártelmezhetetlenek voltak egy hajadon leány számára. Ágy szász az Á-gáret: "Ámés Á-mé fogansz a te méhedben
 fiat...". Majd az angyal folytatta szavait, és a gondolatokról, amiket
 Mária most hallott, szinte meg is száddá: "ÁEz
 nagy Ászen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Ásr Isten a
 Dávidnak, az ő atyjának, királyi szákát; és uralkodik a Jákáb házán mind Árrákká;
 és az ő királyságának vége nem Ászen!" (Lk 1:30-33).

Árzelmegek egész

hada lepte el Mária elméjé: Ámulat, fálelem, Árrám - és a ragyogó reménysugár,
 hiszen hirtelen kanyájtásnyira volt tőle az, amiről korábban aligha
 Álmodhatott. "ÁMimádon lesz ez?" -
 kázzal, amikor végre sikerült megszálnia.

Máriának az

angyallal folytatott beszélgetése egyedülálló az emberi tártánelem nagy
 eseményei között is. Legtöbbben azonban örökünk olyan emlékeket mindennapi
 Áletáknkből, amikor Isten szeretetteljes terve tagadhatatlanul nagyon is
 szemelyes formát Állt. Ilyenkor Isten percekre elfőta mindennapi
 aggodalmink kázzal, hogy egyrészt fárréthetetlen há-vázzal Ápjen be az
 Áletáknkbe, amire nem lehet nemet mondani, másrészt jelenléte nekünk tándáklő
 Á-gáreteivel, amelyeket balgaság lenne visszautasítanunk.

Amint alakja

gőmbölygő dőtt, Mária fokozatosan hozzá szokott a pártatlan tapasztalathoz, amiben része volt. Egy látogatásakor, amelyet szintén áldott állapotban látó unokatestvérénél tett, ámulatba ejtette az, ahogyan Isten kitüntetett figyelmével őt és népe más szímkivetettjeit. Dicsőítő énekben fogalmazta meg, hogy az Ősr népe segítségére siet, ahogyan meg-gerete. Azokban a napokban, amikor Jézus azon győtrődött, vajon elbocsássa-e őt, csak ez a remény hitette, és állhatatosan ragaszkodott az angyal megjelenésének és megrendítő szavainak eleven emlékéhez.

A tudat, hogy

az árgóret Gyermeke szíletik meg, az ő kicsi fia, Jézus: ez segítette neki győztesen elviselni a fájdalmat és a szőgyent, hogy egy jászolban kell szílnie. Az élmény, hogy Jézust karjában ringathatta és csodálhatta tőkkéletes kis arcát, elhomályosította annak csodájját, amit a pártorok, a keleti bálcsék és mindazok az igazak meséltek, akiket Isten választott ki, hogy egytűt énnepeljék vele a Megváltás szíletés. Mária számára gyakran meg kellett állnia, és megvizsgálnia gondolatait és tapasztalatait, s meg kellett próbálnia összeegyeztetni a kisbaba bájos látását azzal a szereppel, amit majd Isten Fiaként és ártókkal való királyként be kell tennie (lásd Lk 2:19).

Bizonyára más

nyugtalan-tá gondolatai is támadtak. Vajon hol az énnepéyes fogadtatás, amelyet az Istentől káldott Megváltás királyi árdemel? Miért káldott Isten pártorokat és ismeretlen senkiket a nép vezetői helyett? A kárdések akkor is ott maradtak szővőben, amikor Jézus lassan ifjőví serdült. Bár fiának egyre nyilvánvalóbb bálcsessége és megnyerő ényé nagy boldogsággal tőltötte el, Mária azzal a keserűdes tapasztalattal igyekezett megbirkózni, amit akkor élt át, amikor fia először mutatta ki, hogy inkábbbb menyeei Atyjához ragaszkodik, mint hozzá és Jézusához (Lk 2:46-50).

Megpróbált

felkőszílni az elkerülhetetlen eseményre, amikor Jézus elhagyja majd otthonát, hogy az Atya által rábázott munkát végezze.

Bár harminc

éven át vele maradt, mégis nehéz volt számára, amikor szeretett Fia bősöt intett és távozott a faluból. Noha természetesen találkozott vele, hiszen Jézus tartózkodási helyétől a tárti Kapernaumot választotta. Anyai szőve gyakran dagadt a bőszeségtől, amikor az utazók lenyűgöző csodáiról és győnyűrű tan-tájsairól beszéltek.

Mária árt

Fia munkájának, és bár mindig kedves volt hozzá, amikor találkoztak, mégis nagyon hiányoztak neki a régi, meghitt, egytűt tőltőtt idők. Azt azonban állmájában sem gondolta volna, milyen utat kell Jézusnak végigjárnia. Mária rábéd: az Istentől jővő elhővás és az ő gőretei nem mindig garantálják a fájdalmentes mentes utat, amely ásszhangban van az egyén vőgyaival és elvőrsaival. Mégis, amikor a Jézustól vőrt megváltás reménye teljesen lehetetlennek vagy távolinak látszott, Mária akkor is az angyal gőretébe kapaszkodott, illetve Isten gőretébe, aki őt káldte.

A megfeszített reményeség

Mária Jézus

eljutott Jézus nyugtalan-társ kijelentéseinek hátra, majd hallott arról is, hogy egyre több szíves kerá a Jézus szívesbe a vallási vezetőkkel. Jézus látogatása Názáretben pedig kis hájában tragédiával végződött, hiszen az emberek - akik kázzal tábban Mária barátai és rokonai voltak - le akarták tántani Öt egy sziklárral. Hogyan tudni káldetést teljesíteni, amikor olyan hárek keringtek, hogy egyesek az életre tártnek? Mária kátságesetben próbálta leplezni rettegését, amikor megtudta, hogy Fia Jeruzsálembe tart.

Á Á Mária Jeruzsálembe jött a páska népnél, amikor megtudta, hogy Jézust elfogták. Gyenge asszonyként nem tehetett mást, mint hogy imádkozik, és hozzáj siet. Még távol volt tőle, de már tudta: imáji nem segítenek. Jeruzsálemben kával három szíves keresztes magasodott az ég felé. A kázzal saját szeretett Fiát, kicsi kincsét ismerte fel. A szíves Ájriai zástaltak rá, amint szíveskedett Fiának megkázott, véses lábainál. Egy pillanatra elhagyta a rettegés, amikor Jézus - szerető tekintetét reá emelve - Ágy szílt hozzáj: "Asszony, Ámhol a te fiad!"; majd egy kázzalben Állás, ismerős alakra tekintve: "Ámhol a te anyád!" (Jn 19:26-27). Az asszony szíveskedett hájla tártte be ezen utolsó, kedves gesztus láttán, de hamarosan Ájra a rámlét iszonyó sálya nehezedett rá, amint Fia kimondta utolsó szavait, lehajtotta fejét és meghalt.

Valahogyan

engedte, hogy elvezessék a kereszttől, végig Jeruzsálem utcáin, egy szerény hajlékba, ahol nyájias emberek megpróbálták kényelembe helyezni őt; Ájm számára nem volt vigasz: Fia eltávozott az életük sorából. Azokban a pillanatokban, amikor a valóság kegyetlenül rátt, a szíveskedett marcangolást fájdalom csaknem teljesen hatalmába kerázette. Egy élet szeretete, Ájma és reménye tárt itt Ássze. Mi lett Dávid Ártákkával? tránjival? Mi lett a szabad-tájjal, amit Isten megázott? Vajon hazudott? Hazudott az Isten? Isten akaratát kávetve Mária lájtszálag minden vágyának és Ájbrándjának rámlomszerű halálához Árkezett el. A keresztnél - mint oly sokan a tártánelem Ávszájadai során - Mária arra hivatott, hogy adja fel maradék emberi próbálkozásait is, és engedje, hogy Isten cselekedjen életben, és Ásszetárvé Ájrakozzon a Mindenható előtt.

Á

A reményeség Ájra Á!

Hogy is

kázelhetnénk el azt a táradás Ártmet és Ájhátatos boldogságot, amit Mária akkor Árzett, amikor bizonyossá vált, hogy Jézus Ájra Á? Álmának halála nem jelentette Isten Ágáretnek halálát! Lelki szemeinkkel lájtjuk, amint azon kapja magát, hogy szíveskedés és tájncol, akár egy kislány. Szíveskedésből eltűnt minden vád és káttely. Helyettük ott a málysges bókesság, ami biztosabb és

csőndesebb minden őrzésnél, amit bármikor is ájtott.

Miközben

rendszeresen találkozott az apostolokkal és más hűvőkkel, Mária hallgatta tanácsait, kutatta a Szentírás szakaszait, amelyekre Jézus rámutatott, és imádkozott, hogy Ő adjon neki bármelyiküket és útmutatást. Lassan betámasztotta szívére az a felismerés, hogy Fia halála nemhogy Isten ágályaik megfeszítését jelezte volna, hanem éppen ellenkezőleg: pontosan ezzel szerezte meg a végleges győzelmet, a halálból való szabadulást. Attól sem jött zavarba, amikor hallotta, hogy Jézus felemelkedett az ég felé. Inkább átvendézt, hogy végre elfoglalhatta helyét atyja oldalán, és felkaphatja a soha véget nem érő életet mindenkinek, aki hittet hozzá. Mária nem tudta, mit tartogat számára a jövő, de Jézus megígérte, hogy mindig veled lesz, és a halálával aratott győzelem, valamint az Ő Lélekének ágályaik azt a bizonyosságot adta neki, hogy az Ő akarata győzedelmeskedik. Mert Ő megígérte.

Mária

közdelmeit - amikor a sötét napokban reménytelenül próbálták tétet, majd teljesen elszáradt - táborok-kevesb minden hűvőknek ájt kell lennie. Ahogy Isten szívt az angyal által Máriahoz, úgy veled is tudatja, hogy bennünket is kegyelműbe fogadott. Ahogy Mária ájt közlése feladatra hűvők el, nekünk is személynél szabott szerepet színt az Ő szolgálataiban. S ahogy Mária esetében támaszt, a mi életünkben is lesznek pillanatok, amikor olyan helyekre vezet bennünket, amelyeknek földi szempontból semmi értelme nincs.

Életünk e

momentumaiban nem lehet más megoldásunk, mint hogy teljesen felhagyunk hiábavaló próbáinkkal, hogy irányítsuk életünket, és kiengedünk kezünkől minden földi vagyont, amihez úgy érezzük, jogunk van. Csak akkor találunk valódi békességet és szabadságot, ha egy megfeszített és odaszájunk magunkat meghalt és feltámadt Urunknak. Csak Őbenne találhatjuk meg a teljes megbocsátást és márhételten szeretetet, amely után szívénk vágyik.

Ragaszkodjunk

Krisztus elő jelenlétének reményességéhez akkor, amikor az iránytá való elképzeltetésünkkel írtálag csak szegényességhez és fájdalomhoz vezet! Ragaszkodjunk jelenlétének reményességéhez akkor, amikor az érte kezdett szolgálataink kudarcba fullad és elcsúszunk. Ő szeretettel fedez be, és karja megerősít; és reggel, amikor majd szemtől szemben látjuk Őt, tudni fogjuk, hogy megérte a közdelem!

Á

Teresa Reeve